13 DECEMBRIE
SF.NICODIM ATHONITUL

SLUJBA SF.MUCENIŢE LUCIA DE LA SIRACUZA SICILIEI

ATENA,1902

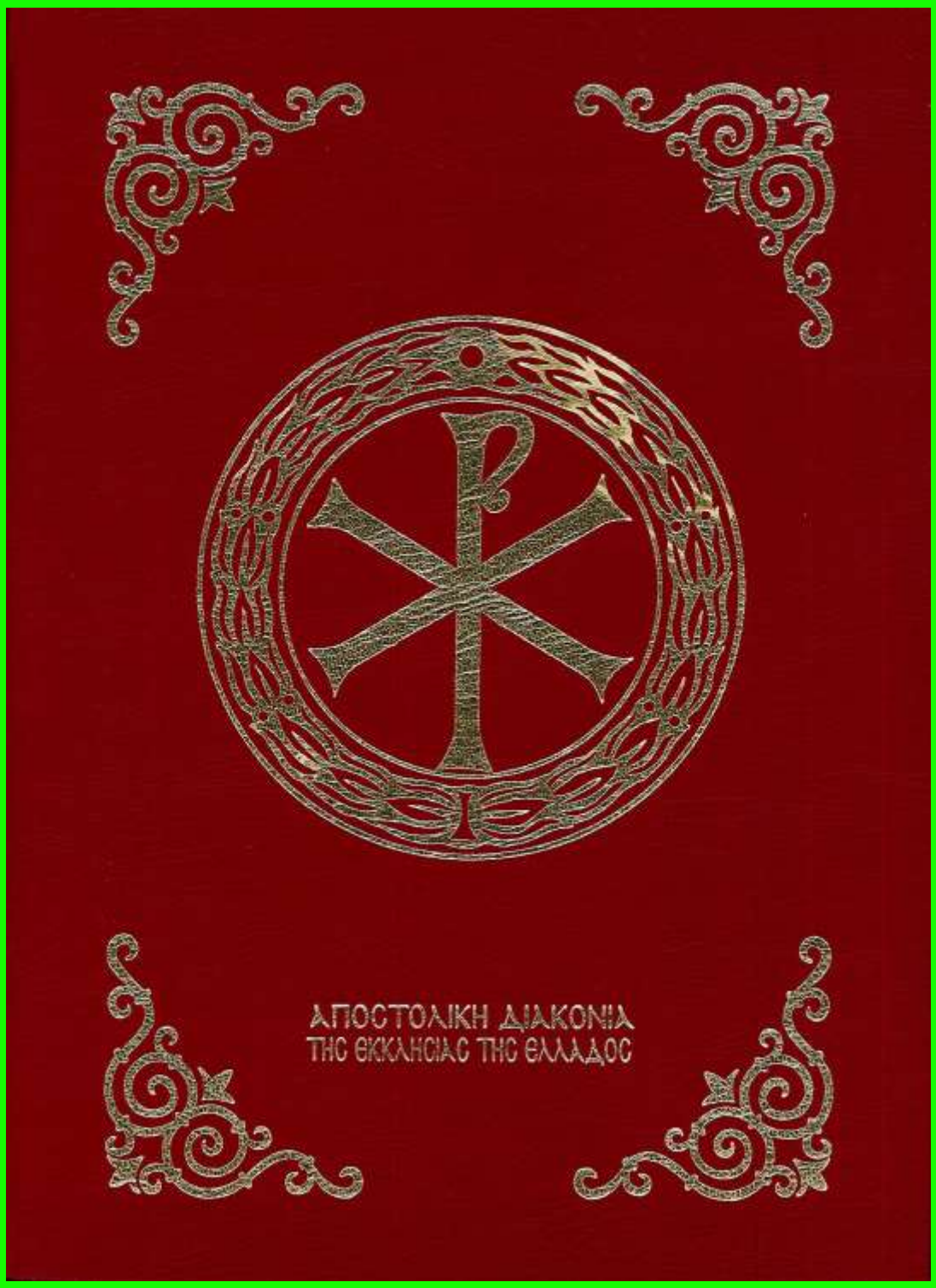
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΛΟΥΚΙΑΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ποίημα Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ευλογήσαντος του ιερέως, ο Προοιμιακός, και το· Μακάριος ανήρ. Εις δε το· Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν στίχους στ' , και ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, δευτερούντες αυτά.

Ήχος β' . Ότε εκ του ξύλου.

Ότε, εν σταδίω τω φρικτώ, συ παρέστης Μάρτυς Λουκία, Χριστόν εκήρυξας, Θεόν αληθέστατον, τότε ο τύραννος, το πανάσπιλον σώμά σου, βιαίως μαστίζων, ποικίλοις βασάνοις τε, αυτό κατέτεμνε, συ δε, προς Αυτόν ανεβόας· τέμνε ξέε σάρκας μου άφρον, εγώ δε εις Χριστόν Θεόν πεπίστευκα.

Ότε, συ παρέστης τω φρικτώ, βήματι τυράννου Λουκία, αυτού διήλεγξας, τα τούτου σεβάσματα, και ως ανίσχυρα, και παράλυτα έδειξας· δια προσευχής σου, φόβω συνετρίφθησαν αυτών τα είδωλα· όθεν, οι λατρεύοντες ταύτα, την αισχύνην ταύτην ορώντες, την αγίαν κάραν σου απέτεμον.

Ότε, ο Πασχάσιος ιδών, τα υπό του Κτίστου των όλων, εις σε τεράστια, τότε ο παλίμβολλος θυμώ εκίνησε, κατά σου της θεόφρονος, και σεπτής Λουκίας, θύσα τοις θεοίς ημών, ότι τας σάρκας σου, ξέω, καίω έλεγε κόρη, συ ανεκραύγαζες· δόξα, τω εσταυρωμένω Ιησού Χριστώ.

Δόξα. Ήχος πλ. β’ .

Εν φωνή αγαλλιάσεως, και εν ψαλμοίς αλλαλαγμού, ανυμνήσωμεν Λουκίαν την Μάρτυρα, ότι ήλεγξε την πλάνην των ειδώλων, και τον Χριστόν εκήρυξεν εν μέσω του σταδίου ομοούσιον Πατρί και Πνεύματι, τον δε τύραννον Πασχάσιον τυφλόν απέδειξε· όθεν οι θεαταί των αγίων αυτής, τηρούντες τα εξαίσια θαύματα, ανεβόων λαμπρά τη φωνή· μέγας ο Θεός της Λουκίας, εις Ον και ημείς αδιστάκτως πιστεύομεν· διο και ημάς τους εκτελούντας την θείαν μνήμην σου Μάρτυς Λουκία, ρύσαι πάσης περιστάσεως, εξαιρέτως της των οφθαλμών οδύνης, και αεί πρέσβευε τω Κυρίω, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Και νυν... Προεόρτιον.

Σπήλαιον ευτρεπίζου· η Αμνάς γαρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν· Φατνη δε υποδέχου, τον τω λόγω λύσαντα της αλόγου πράξεως, ημάς τους γηγενείς, Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρείτε θαύμα το φρικτόν, και Μαγοι εκ Περσίδος, χρυσόν και λίβανον και τω Βασιλεί προσάξατε, σμύρναν, ότι ώφθη Κυριος εκ Παρθένου Μητρός, ον περ και κύψασα, δουλικώς η Μητηρ

προσεκύνησε, και προσεφθέγξατο τω εν αγκάλαις αυτής· Πως ενεσπάρης μοι, η πως μοι ενεφύης, ο λυτρωτής μου και Θεός;

Είσοδος. Φως ιλαρόν. Προκείμενον της ημέρας. Αναγνώσματα.

Παροιμιών το Ανάγνωσμα. (Κεφ, λα', λα . 10. -20, 25)

Γυναίκα ανδρείαν τις ευρήσει; τιμιωτέρα δε εστι λίθων πολυτελών η τοιαύτη. Μηρυομένη έρια και λίνον, εποίησεν εύχρηστον ταις χερσίν αυτής. Εγένετο ωσεί ναυς εμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δε αύτη τον βίον. Και ανίσταται εκ νυκτών, και έδωκε βρώματα τω οίκω, και έργα ταις θεραπαίναις. Θεωρήσασα γεώργιον επρίατο, από δε καρπών χειρών αυτής, κατεφύτευσε κτήμα. Αναζωσαμένη ισχυρώς την οσφύν αυτής, ήρεισε τους βραχίονας αυτής εις έργον. Εγεύσατο ότι καλόν εστι το εργάζεσθαι, και ουκ αποσβέννυται όλην την νύκτα ο λύχνος αυτής. Τας χείρας αυτής εκτείνει επί τα συμφέροντα, τους δε πήχεις αυτής ερείδει εις άτρακτον. Χείρας δε αυτής διήνοιξε πένητι, καρπόν δε εξέτεινε πτωχώ. Ισχύν και ευπρέπειαν ενεδύσατο, και ευφράνθη εν ημέραις εσχάταις.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα· οι δε εισιν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Και ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται· ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, και εύρεν αυτούς

αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, και κρατήσουσι λαών, και βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τους αιώνας. Οι πεποιθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ· ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος το ανάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γαρ τίμιον ου το πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δε εστι φρόνησις ανθρώποις, και ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη· και ζων μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, η δόλος απατήση ψυχήν αυτού· βασκανία γαρ φαυλότητος αμαυροί τα καλά, και ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νουν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς· αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού· δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Λιτή. Ήχος α' .

Ιδών ο αντίθεος Πασχάσιος, το της ψυχής σου γενναίον, εκέλευεν ανατηρθήναί σε επί ξύλου, και τας σάρκας σου συν τοις μαστοίς

σου εκκόπτεσθαι· τούτο κατιδούσα η μήτηρ σου έκραζε· δέχου οικτίρμον και εμέ συν τη Λουκία τη Μάρτυρι.

Ο αυτός.

Μετά των άνω Ταγμάτων, συνηριθμήθης ένδοξε, κόσμον λιπούσα και τον Χριστόν ποθήσασα, Λουκία πάνσεμνε, αιτούσα ημίν το μέγα έλεος.

Ο αυτός.

Εγκωμίων άπαντα θεσμόν, η δόξα των Σων Μαρτύρων, όντως υπερβέβηκε φιλάνθρωπε Κύριε, αλλά το εκ πίστεως ημών δεδεγμένος εφύμνιον, πρόσδεξαι ημών τας δι' αυτών προσαγομένας δεήσεις, ως μόνος εύσπλαγχνος και φιλάνθρωπος.

Ήχος πλ. β' .

Δεχόμενος Κύριε τας δεήσεις των εκλεκτών Σου, ως θυμίαμα ευώδες και τίμιον, δέχου τοίνυν και ημών τας δεήσεις, ας σοι προσφέρομεν οι δούλοί Σου, προσάγοντες εις πρεσβείαν την άχραντόν Σου Μητέρα, και Λουκίαν την Μάρτυρα· ων ταις ευχαίς κατά το πλήθος των οικτιρμών Σου, κατάπεμψον ημίν τα ελέη Σου.

Δόξα. Ήχος πλ. α' .

Τη παρθενική σου θελχθείς ωραιότητι, ο Βασιλεύς της δόξης Χριστός, ως αμώμητον νύμφην, εαυτώ σε ηρμόσατο ακηράτω συναφεία, και εν τω θελήματι αυτού παρασχόμενος τω κάλλει σου δύναμιν κατά του μιαρού και αθέου Πασχασίου, αήττητόν σε έδειξε, και τας υπ' αυτού προσταττομένας βασάνους, εις ουδέν

ελογίσω· διο διπλώ στέφει δισσώς σε κατέστεψεν παρέστησεν εκ δεξιών Αυτού, ως βασίλισσαν πεποικιλμένην· Αυτόν δυσώπησον, παρθενομάρτυς Λουκία πανεύφημε, τοις υμνηταίς σου δοθήναι σωτηρίαν και ζωήν και μέγα έλεος.

Και νυν... Θεοτοκίον.

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγγι ασμάτων· προκύψασα γαρ άνωθεν, η παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταις ευλογίαις καταστέφει τους ανυμνούντας αυτήν, Βασιλείς και Άρχοντες συντρεχέτωσαν, και την Βασιλίδα κροτείτωσαν εν ύμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τους θανάτω κρατουμένους πριν, απολύσαι φιλανθρώπως ευδοκήσαντα· Ποιμένες και Διδάσκαλοι, την του καλού Ποιμένος, υπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες ευφημήσωμεν, την Λυχνίαν την χρυσαυγή, την φωτοφόρον Νεφέλην, την των ουρανών πλατυτέραν, την έμψυχόν τε Κιβωτόν, τον πυρίμορφον του Δεσπότου θρόνον, την μανναδόχον χρυσέαν Στάμνον, την κεκλεισμένην του Λογου πύλην, την πάντων Χριστιανών το καταφύγιον, άσμασι θεηγόροις, εγκωμιάζοντες ούτως είπωμεν· Παλάτιον του Λογου, αξίωσον τους ταπεινούς ημάς, της ουρανών Βασιλείας· ουδέν γαρ αδύνατον τη μεσιτεία σου.

Εις τον Στίχον. Ήχος α’ . Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ιάσεων ναμάτων ο σος, ναός τοις προστρέχουσιν, αναπηγάζει εκάστοτε, Λουκία ένδοξε, και εκπλύνει πάθη, και βυθίζει φάλαγγας, δαιμόνων, συνεργεία του πνεύματος, Χριστόν ικέτευε, δωρηθήναι ταις ψυχαίς ημών, την ειρήνην και το μέγα έλεος.

Στ.: Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις Αυτού.

Λουκία πανεύφημε πιστούς, η ση μνήμη σήμερον, προσεκαλέσατο άπαντας, πανηγυρίσαι σου, αρετάς τας θείας, μαρτυρίου σκάμματα, θαυμάτων την πληθύν ην απείργασας, Θεού τη χάριτι, ω Λουκία παμμακάριστε, Ον δυσώπει υπέρ των υμνούντων σε.

Στ.: Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχες μοι και εισήκουσε της φωνής της δεήσεώς μου.

Απαύγασμα ώφθης αληθώς, Λουκία τρισόλβιε, ταις παρθένοις και Μάρτυσι, και γαρ αήττητος, εν αγώσιν ώφθης, αρραγής ακλόνητος, ως πύργος ευσεβείας και πρόβολος, πάντων ενώπιον, δογματίζων ακριβέστατα, της Τριάδος το μέγα μυστήριον.

Δόξα. Ήχος πλ. β’ .

Εκ δεξιών του Σωτήρος παρέστη η παρθένος και Αθλοφόρος και Μάρτυς, περιβεβλημένη ταις αρεταίς το αήττητον, και πεποικιλμένη ελαίω της αγνείας και τω αίματι της αθλήσεως, και βοώσα προς Αυτόν εν αγαλλιάσει· την κατέχουσα, εις οσμήν μύρου σου έδραμον Χριστέ ο Θεός, ότι τέτρωμαι της Σης αγάπης εγώ, μη χωρίσης με Νυμφίε επουράνιε. Αυτής ταις ικεσίαις κατάπεμψον ημίν παντοδύναμε Σωτήρ τα ελέη Σου.

Και νυν... Προεόρτιον, ο αυτός

Ανύμφευτε Παρθένε, πόθεν ήκεις; τις ο τεκών σε; τις και η Μητηρ σου; πως τον Κτίστην φέρεις εν αγκάλαις; πως ουκ εφθάρης την νηδύν, μεγάλων παραδόξων επί γης τελουμένων, ορώμεν Παναγία, και προευτρεπίζομεν επάξιόν σοι χρέος, εκ της γης το Σπήλαιον,

και ουρανόν αιτούμεν, παρασχείν τον Αστέρα, και Μαγοι δε προέρχονται, από Ανατολών της γης, εις δυσμάς θεάσασθαι, την σωτηρίαν των βροτών, ως βρέφος γαλουχούμενον.

Νυν απολύεις. Τρισάγιον.

Απολυτίκιον. Ήχος δ' .

Τον αγώνα τον καλόν, Μάρτυς ηγώνισαι στερρώς, και την πίστιν του Χριστού, εις σεαυτήν ως θησαυρόν, ετήρησας ω Λουκία, και γέγονας ημίν, υπογραμμός ευσεβής, διδάσκουσα λαμπρώς, στεφάνοις ακηράτοις παρίστασαι, τω θρόνω του σου Νυμφίου Χριστού του Θεού ημών, Ον εκδυσώπει αεί υπέρ των τιμώντων σε.

Δόξα... Και νυν... Θεοτοκίον

Το απ' αιώνος απόκρυφον, και Αγγέλοις άγνωστον μυστήριον· δια σου Θεοτόκε τοις επί γης πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, και Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ου αναστήσας τον πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τας ψυχάς ημών.

Απόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετά την α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ήχος δ' . Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Κατεπλάγησαν χοροί, οι των Αγγέλων και βροτοί, καθορώντές σε σεμνή, γυμνήν εστώσαν και φαιδράν, προς τους αγώνας ανδρείως αυτομολούσαν, σατάν δ' ο πονηρός την σην ανδρείαν ιδών, επρίετο δεινώς και κατησχύνετο, μη φέρων όλως την παρρησίαν σου, ο

γαρ Χριστός σε άνωθεν, στεφάνοις αμαραντίνοις την κάραν σου εκόσμει Μάρτυς, αντιμισθίαν, των σων πόνων δωρούμενος

Δόξα. Και νυν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγη Ιωσήφ, το υπέρ φύσιν θεωρών, και ελάμβανεν εις νουν, τον επί πόκον υετόν, εν τη ασπόρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών την βλαστήσασαν, και μαρτυρών ο Μνήστωρ σου και φύλαξ, τοις Ιερεύσιν εκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, και μετά τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Μετά την β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ήχος α' . Τον τάφον Σου Σωτήρ.

Αστράπτεις εν τη γη, των θαυμάτων ακτίσι, Λουκία εκλεκτή, του Χριστού νύμφη μου, κινούσα εις αίνεσιν, πάσαν γλώσσαν και έννοιαν, του δοξάσαντος, σε επί γης και πόλω, ον ικέτευε, πάσης ανάγκης ρυσθήναι, τους πίστει τιμώντάς σε.

Δόξα. Και νυν... Θεοτοκίον

Εφλέχθης τω πυρί, ο πυρίπνους Μαρτύρων, σωζόμενος πυρί, υπερφώτου Τριάδος· διο και αμαρύγμασι, τούτου πάντας εφώτισας, μηδέν τίθεσθαι, την του πυρός μικράν φλόγα, κατοπτρίζοντας, της φεγγοβόλου Τριάδος, το φως το ανέσπερον.

Μετά τον πολυέλεον, Κάθισμα. Ήχος δ' . Ταχύ προκατάλαβε.

Γενναίως ενήθλησας υπέρ Χριστού του Θεού, Λουκία πανεύφημε και κατεπάτησας, αθέων σεβάσματα· όθεν προς ουρανίους, μεταστάσα σκηνώσεις, δόξης του αϊδίου, και χαράς συμμετέχεις, Αγγέλοις και Αγίοις Χριστόν δοξάζουσα.

Δόξα. Και νυν... Θεοτοκίον

Ταχύ ημάς πρόφθασον ταις ικεσίαις Σου, και ρύσαι κολάσεως αιωνιζούσης αγνή, λύσον τας κατεχούσας, περιστάσεις Παρθένε, σύντριψον τας μεθόδους, και κατάβαλε θράσος, αθέων οπλιζομένων κατά των δούλων Σου.

Είτα, οι Αναβαθμοί· το α' Αντίφωνον του δ' ήχου.

Προκείμενον: Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις Αυτού.

Στ.: Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχες μοι και εισήκουσε της φωνής της δεήσεώς μου.

Ευαγγέλιον· της παραβολής των δέκα παρθένων.

Ο Ν ψαλμός.

Δόξα: Ταις της Αθληφόρου...

Και νυν: Ταις της Θεοτόκου...

Ιδιόμελον. Ήχος πλ. β' . Στ.: Ελέησόν με ο Θεός...

Εκ δεξιών του Σωτήρος μετά πάντων των Αγίων παρισταμένη η Αθληφόρος του Χριστού, και περιβεβλημένη το ένδυμα της αφθαρσίας, πεφοινιγμένον τω αίματι της αθλήσεως, βοά προς Αυτόν· εις οσμήν των μύρων σου έδραμον Χριστέ, ότι της αγάπης της σης ετρώθην εγώ, μη χωρίσης με Νυμφίε μου του Σου νυμφώνος, αλλ' εις αιώνας αχώριστον από σου διατήρησον, ίνα υμνώ Σε τον αληθινόν Θεόν, και Σωτήρα Κύριον.

Είτα, οι Κανόνες· της Θεοτόκου, και της Αγίας, ου η ακροστιχίς: Νέον και τον δε ύμνον εμφαίνω Μάρτυς ο ικέτης σου.

Ωδή α’ . Ήχος β’ . Εν βυθώ κατέστρωσε.

Νεουργώς μολούντί μοι Χριστέ, ύμνον επινίκιον, χαριστικώς τη Λουκία προσάγοντι, συ μοι δίδου έννοιαν και τον λόγον μου τράνωσον Δέσποτα, όπως επαξίως, ταύτης ευφημίσω τα παλαίσματα.

Ελλαμφείσα νουν και την ψυχήν, φέγγει της θεότητος, του σου Νυμφίου Χριστού καλλιπάρθενε, νύμφη εχρημάτισας, και εγένου θυσία ευπρόσδεκτος, δια πολυπλόκων, και δεινών βασάνων αξιάγαστε.

Όλβον ως πολύτιμον εν σοι, τον Χριστόν σου έχουσα, Μάρτυς Λουκία πανεύφημε, θησαυρόν τον πρόσκαιρον, των γηΐνων παρέδραμες χαίρουσα, και εν ευφροσύνη απαθώς τον βίον διήνυσας.

Θεοτοκίον.

Νουν και την ψυχήν μου αγαθή, φώτισον αγίασον, και των παθών τα νέφη διασκέδασον, ευπροσδέκτοις θείαις πρεσβείαις Σου, ταις προς τον Υιόν Σου, όπως κατά χρέος μακαρίζω Σε.

Ωδή γ’ . Εν πέτρα με της πίστεως στερεώσας.

Καλώς τα της αγαθής εκμιμουμένη, κατέλαβες προθύμως την ταύτης κόνιν, μεσίτην ον επόθεις απολαβούσα, μητρός την ίσιν, και παθών ανιάτων την απολύτρωσιν.

Αλλότριον του είναί σε μετ’ ανόμων, Χριστού και ευσεβείας φρονούσα Μάρτυς, απέλαβες μνηστήρος την συζυγίαν, και τα σεβάσματα των ειδώλων ήλεγξας, τούτου πολύαθλε.

Ιδών την εν βασάνοις σου καρτερίαν, σατάν ο πολυμήχανος κατησχύνθη, μηδόλως αντιπίπτειν τη ση ανδρεία, ισχύων ένδοξε· δι' ης και κατέβαλες, τούτου το φρύαγμα.

Θεοτοκίον.

Τα τραύματα θεράπευσον της ψυχής μου, τον νουν μου σκοτιζόμενον αμελεία, Θεόνυμφε καταύγασον, ίνα ψάλλω, ουκ έστιν αμεμπτος, ως Συ πανάμωμε, και ουκ έστιν άχραντος πλην Σου Δέσποινα.

Κάθισμα. Ήχος δ' . Ταχύ προκατάλαβε.

Τοις άθλοις εκόσμησας την Εκκλησίαν Χριστού, τοις έργοις ετίμησας το κατ' εικόνα Θεού, Λουκία πανεύφημε, έλαμψας εν τω κόσμω, τη εν σοι σωφροσύνη, χάριτας ιαμάτων, τοις νοσούσι παρέχεις· διο σου κατά χρέος, εν ύμνοις ευφημούμεν την μνήμην αεί.

Δόξα... Και νυν... Θεοτοκίον

Πολλαίς περιστάσεσι και συμφοραίς των δεινών, Παρθένε κυκλούμενοι και προς απόγνωσιν, αεί περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, και ελπίδα και τείχος, έχομεν Θεοτόκε, και προς σε κατά χρέος, εν πίστει και νυν αιτούμεν· Σώσον τους δούλους σου.

Ωδή δ' . Ελύληθας εκ Παρθένου.

Ο ποταμός των εν σοι χαρισμάτων, Λουκία πανεύφημε, πάσαν ψυχήν αρδεύει των πιστών, και δωρείται αφθόνως την ίασιν, και προς αίνον άληκτον διεγείρει του σε δοξάσαντος, και θαυματουργίαις παντοίαις τιμήσαντος.

Νεκρώσας σου της σαρκός τας κινήσεις αοίδιμε, ενέκρωσας ανδρείως τας ορμάς, του βελίαρ τοις άθλοις σου, και προς ον επόθης Νυμφίον ανέδραμες, αποδεχομένη, δόξαν αιωνίαν τε και εύκλειαν.

Διήλθες δια πυρός και βασάνων, ως γέγραπται, και ως θύμα ένδοξον, προσηνέχθης τω σε ποιήσαντι, ευωδίας πληρούσα, τας ψυχάς των τιμώντων σε, και ανευφημούντων, τα σεπτά και θειά σου παλαίσματα.

Θεοτοκίον.

Έστης μέχρις ου προήλθεν ο τόκος Σου, και κατεπάτηται εις γην ο θάνατος· όθεν δυσωπούμέν Σε, τας ψυχάς ημών ρύσαι, πανύμνητε, θανάτου πάντων, των πιστών ανυμνούντων Σε.

Ωδή ε’ . Ο φωτισμός.

Ύλας παθών εκκαθάρας το όμμα της διανοίας, Μάρτυς Αθληφόρε δι’ αθλήσεως, θεία εντεύξει, συ διήνοιξας κόρας πυρωθείσας και διασκέδασας, φέγγει ιαμάτων, δεινήν αμαυρότητα.

Μεγίστης δωρεάς, και απείρων θαυμάτων, την ιεράν σορόν των λειψάνων σου, ο Χριστός πλουσίως ηξίωσεν, ω Λουκία πανεύφημε, οίδε γαρ δοξάζοντας, ως εύσπλαγχνος.

Νήψιν ψυχής, ρώσιν σώματος πάσαν, άφθονον χάριν, δεύτε εαντλήσωμεν, ως εκ κρήνης της θείας θήκης της παρθένου Λουκίας, θαύματα γαρ βρύει, ως νάματα, πίστει τοις εκ πόθου τοις αυτοίς λειψάνοις προστρέχουσι.

Θεοτοκίον.

Ο άναρχος Θεός, εν μήτρα Σου αγνή αρχήν λαμβάνει, και τίκτεται ως βρέφος εκ Σου, ο προ αιώνων εκ Πατρός ανάρχου γεννηθείς· Ον εκδυσώπει, ως Υιόν Θεόν Σου, οικτειρήσαι τους Θεοτόκον Σε πάναγνε, ψυχή καθαρά καταγγέλοντας.

Ωδή στ' . Εν αβύσσω πταισμάτων.

Νεκρωθείσαν ψυχήν μου πανεύφημε, πάθεσι του βίου, και αισχροίς πλημμελήμασι, συ ουν αυτήν ανάστησον, ευπροσδέκτοις θείαις πρεσβείαις σου.

Ελευθερίαν ανάδειξον δέομαι, την δεδουλωμένην παθών μου διάνοιαν, Μάρτυς Λουκία ένδοξε, της ελευθερίας μετέχουσα.

Μνημονεύοντες πόθω οι δούλοί σου, και ευφημούντες εν ύμνοις τα έπαθλα, των αγώνων πάνσοφε, αμοιβαίων ημών αεί μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον εδείχθης παλάτιον, του παμβασιλέως Χριστού του Θεού ημών, τούτων Αγνή ικέτευε, άφεσιν πταισμάτων ημών δωρήσασθαι.

Κοντάκιον. Ήχος γ' . Η Παρθένος σήμερον.

Την λαμπράν σου σήμερον, και φωτοφόρον, εορτήν χαρμόσυνον, επιτελούντες Λουκία, άπαντες, ανευφημούμεν τους σους αγώνας, χαίροντες, την σην εικόνα μετ' ευλαβείας, ασπαζόμενοι αιτούμεν, την κραταιάν σου Μάρτυς βοήθειαν.

Ο Οίκος.

Το της ψυχής σου ευγενές και αμώμητον ιδών ο τα πάντα ειδώς πριν γενέσεως Κύριος, μόνην παρά σοι ποιήσαι ηθέλησεν ο φιλάνθρωπος· όθεν ενοικήσας εν σοι, και εμπεριπατήσας, μεγίστην σε δι' αρετής και θαυμάτων ανέδειξεν επί της γης, παθών ανιάτων, και οφθαλμίας ιατρόν εμπειρότατον, δαιμόνων φυγαδευτήν, και βοηθόν των εν ανάγκαις ετοιμότατον· διο και ημείς μετά πόθου και ευλαβείας την σην ασπαζόμενοι εικόνα, αιτούμεν Μάρτυς την κραταιάν σου βοήθειαν.

Συναξάριον

Τη ΙΓ' του αυτού μηνός, Μνήμη της Αγίας Μάρτυρος Λουκίας της Παρθένου.

Ωδή ζ' . Αντίθεον πρόσταγμα.

Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου διήλεγξας και τα σεβάσματα τούτου, ως ανίσχυρα όντα προσευχής σου ανέτρεψας, υπερύμνητε κράζουσα· ο Θεός των Πατέρων, ευλογητός ει.

Ιουδήθ γενναίαν εκμιμουμένη, άλλον Ολοφέρνην κτείνεις τον Πασχάσιον, τω του σταυρού αηττήτω όπλω· βοώσα προς ύριον· υπερύμνητε Δέσποτα, ο Θεός των Πατέρων, ευλογητός ει.

Νεκρώσας τον δείλαιον του παρανόμου, και όλον απέδειξας τυφλόν αόμματον, υπηρέτην υπουργήσαντα, τω αθέω τούτω προστάγματι, της παρανομίας πάντα εκπαιδεύουσα απέχεσθαι.

Θεοτοκίον.

Ως άμπελος έμψυχος αρρήτω λόγω, τον βότρυν εβλάστησας τον αγεώργητον Παρθένε άχραντε, οίνον αναβλύζοντα πάσι τοις πίστει λατρεύουσιν, ως Θεόν αυτόν και Κύριον.

Ωδή η' . Η κάμινός ποτε.

Μέγας ο Θεός της Λουκίας ανεβόων, εις ον ημείς αδιστάκτως πιστεύομεν, οι θεαταί των αγώνων σου, καθορώντες Μάρτυς τα σα τεράστια· δι' ων θαυμασίως, επί γης ο Χριστός σε εμεγάλυνε.

Άνες ω Θεέ, σύγγνωθι αυτοίς οικτίρμον, αικιζομένη Μάρτυς έλεγες, ευχομένη προς Κύριον υπέρ των φονευτών σου πληρούσα, ως πρόθυμος, εντολήν του σε ποιήσαντος.

Ρύσαι και ημάς τους πιστώς σου εκτελούντας την θείαν μνήμην αξιάγαστε Λουκία πανεύφημε, εξ ανάγκης πάσης και περιστάσεως, δέησιν ποιούσα, εκτενώς προς Κύριον πολύαθλε.

Τριαδικόν.

Τριφεγγής μονάς θεουρχική ουσία, αμαρτιών μου διασκέδασον παθών την σκοτόμαιναν, φωτεινών ακτίνων Σου, γλυκυτάταις εν μετουσίαις Σου δόξης απροσίτου, και φωτός αξίωσον τον δούλόν Σου.

Θεοτοκίον.

Ύμνοις Σε πιστοί ανυμνούμεν Θεοτόκε, την υπέρ λόγον τε και έννοιαν ασπόρως κυήσασαν, Θεόν Λόγον τον ενυπόστατον, ον ο Πατήρ εγέννησε προ αιώνων αχρόνως, τούτον εκδυσώπει υπέρ των Σων δούλων Θεονύμφευτε.

Ωδή θ' . Ανάρχου γεννήτορος.

Συνάναρχον εκήρυξας Πατρί ομοούσιον, τον Υιόν της Παρθένου Θεόν και Κύριον, μέσον του σταδίου εστώσα, θαρσαλέω φρονήματι· τούτον αγνοούσα η πληθύς των παίδων, επίστευσε, και ως Θεόν αυτόν ανεκήρυξεν.

Ορώσα η μήτηρ σου τας ανυποίστους βασάνους πολύαθλε, Θεόν εδόξαζεν, ως φυλάξαντά σε άφθορον, και προς τους αγώνας εθάρρυνεν, όντως μακαρία· δια σε ανεδείχθη η ένδοξος, και προς ουρανίους χαίρουσα μονάς συνανήλθέ σοι.

Κακώς συνετρίβησαν Ελλήνων τα σεβάσματα, και οι χρόνω οικούντες εν τούτοις δαίμονες, προσευχή σου Μάρτυς εφυγαδεύθησαν· όθεν οι ταύτα λατρεύοντες, την αισχύνην μη ανεχόμενοι, κεφαλήν σου απέτεμον, δόξαν αιωνίαν και χαράν σοι προξενήσαντες.

Τριαδικόν.

Ελέησον οίκτειρον Τριας μονάς τους δούλους Σου, ενιαία Θεότης και Ομοούσιε, τους ειλικρινώς ανυμνούντας το θείον κράτος Σου, και πίστει λατρεύοντας ως Θεόν Σε και Κύριον, άλλον γαρ εκτός Σου Θεόν ου γινώσκομεν.

Θεοτοκίον.

Την δέησιν πρόσδεξαι ημών των ανυμνούντων Σε, και πιστώς προσκυνούντων τον θείον τόκον Σου, Σε γαρ προς Θεόν προστασίαν ακαταίσχυντον έχομεν ταις της Λουκίας

ευπροσδέκτοις δεήσεσιν, ίλεον γενέσθαι τον Υιόν Σου ποίησον δεόμεθα.

Εξαποστειλάριον. Φως αναλλοίωτον Λόγε.

Υμίν ως έαρ εφάνη, η φωτοφόρος σου μνήμη, ευφραίνουσα τας αισθήσεις, της μετά πόθου Λουκία, και πίστει ασπαζομένοις, την ιεράν σου εικόνα.

Θεοτοκίον.

Σήμερον έαρ μυρίζει, και τέρπεται πάσα η κτίσις, εκδεχομένη τον Κτίστην, επί της γης ενδημήσαι, η Βηθλεέμ την Παρθένον, έγκυον δέχεται πόθω.

Αίνοι. Ήχος α’ . Των ουρανίων Ταγμάτω.

Σήμερον χείρας κροτούσι πανηγυρίζει φαιδρώς, η των πιστών χορεία, και σεμνύνεται πάσα, την μνήμην σου την θείαν Λουκία σεμνή, και τιμά τους αγώνάς σου, ους ηγωνίσω ανδρείως υπέρ Χριστού, του Νυμφίου σου πολύαθλε.

Ο κατοικών εν υψίστοις και τα εν γη εφορών, το της ψυχής σου Μάρτυς, καθαρόν και ωραίον, ορών ως παντεπόπτης μόνην ιεράν, παρά σοι εποιήσατο· όθεν αστέρα λαμπρότατον επί γης, δι’ αθλήσεως ανέδειξεν.

Ύλης παθών εκκαθάρας την καθαράν σου ψυχήν, διήλθες εις τα βάθη, τα απόρρητα όντως, σοφίας του Δεσπότου Χριστού του Θεού· όπερ ου και το αίμά σου, ώσπερ πανευόσμον μύρον επί της γης, δι’ αθλήσεως εξέχεας.

Δέχου τον ύμνον και τούτον ως δώρον άξιον, ον σοι προσφέρω πόθω, αναξίων ο τάλας, και άφεσιν πταισμάτων δοθήναι καμοί, εν τη ημέρα της Κρίσεως· σε γαρ Λουκία προβάλλομαι προς Θεόν, ως μεσίτην ακαταίσχυντον.

Δόξα. Ήχος β’ .

Δεύτε φιλομάρτυρες πάντες, και της αγνοίας ερασταί· δεύτε ευφημήσωμεν ασματικώς και φαιδρώς πανηγυρίσωμεν· σήμερον γαρ προτίθεται ημίν τράπεζα μυστικήν, η καλλίνικος Μάρτυς Λουκία, η πανεύφημος· ευωχηθώμεν τοίνυν εκ αυτής, και τρυφήσωμεν τρυφήν αδάπανον, δόξαν αναπέμποντες Χριστώ, τω δι’ αυτής εν ημίν τερατουργούντι, Σωτήρι των ψυχών ημών.

Και νυν... Προεόρτιον, ο αυτός

Ιδού καιρός ήγγικε της σωτηρίας ημών· Ευτρεπίζου Σπήλαιον, η Παρθένος εγγίζει του τεκείν· Βηθλεέμ γη, Ιούδα, τέρπου και αγάλλου, ότι εκ σου ανατέταλκεν, ο Κυριος ημών. Ακούσατε όρη και βουνοί, και τα περίχωρα της Ιουδαίας, ότι έρχεται Χριστός, ίνα σώση ον έπλασεν άνθρωπον, ως φιλάνθρωπος.

Δοξολογία Μεγάλη και Απόλυσις.

Μεγαλυνάρια.

Αίτησαι ειρήνην παρά Θεού, ψυχών σωτηρίαν και κινδύνων απαλλαγήν, Μάρτυς Αθληφόρε, Λουκία ταις ευχαίς σου, τοις πίστει εκτελούσι την θείαν μνήμην σου.

Δος μοι τω σω οφθαλμών, ίασιν Λουκία, ως την χάριν παρά Θεού, εδέξω παμμάκαρ, λοιμού σεισμού και βλάβης, και πάσης επηρείας συ με διάσωσον.
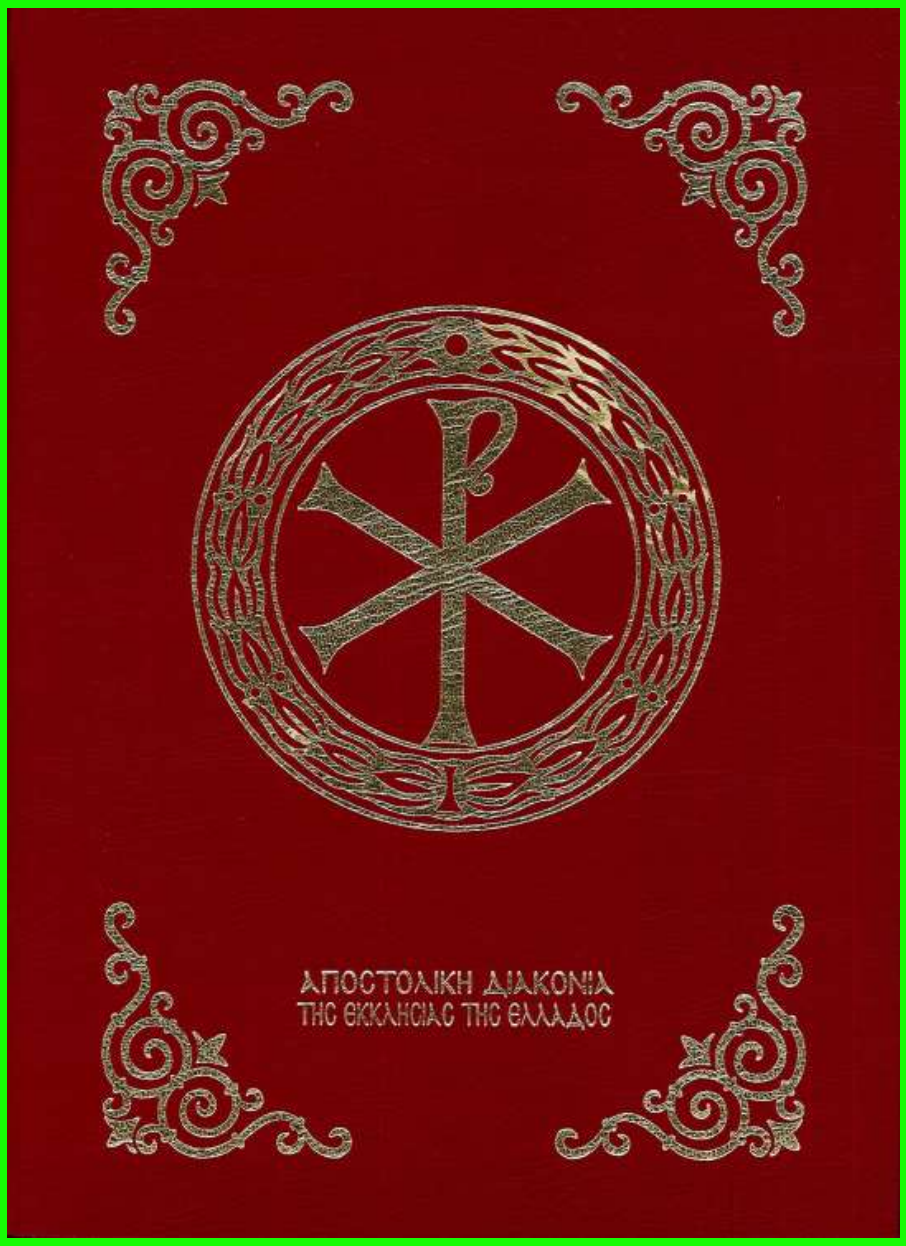
Δεύτε ευφημήσωμεν οι πιστοί, Λουκίαν την παρθένον, των Μαρτύρων την καλλονήν, ότι εν τω σταδίω, την πλάνην των ειδώλων, διήλεγξε πανσόφως Χριστόν κηρύξασα.